

Годишнина за въ Цариград  
7 сръбарни петака, а за пощен  
напикадъ 8 петака, шест ли-  
сечно спомоществование пѣла.  
Единброй 3 гр. Паритъ напредъ  
На въра вече неспирим.

# ГАЙДА.

Пари и писма ще ся испро-  
важдат до Г-на Д. Т. Бръка-  
лова у Бал-Канал Н. 24 или  
право до издателя Н. Р. Славей-  
ков. Писма неосвободени от  
поща, не сѣ приети

## САТАРИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНІЕ НА БЪЛГАРИТЪ.

ИЗДАВА СЯ НА СЪБИ 15 ДЕНА.

### СРЪЩУ СУРВАКИ.

Снощи (31 Декем. по нашиятъ назадничав като нази Календар) аз бѣх забравил, или кажи не сторих мукаят, споредъ обичаѣтъ на нашиѣ стари, да покада вечерята си и от там да прикада ввред изкъщи, в-сѣко юше, за да распѣда Караконча; ами, като хапнах що похапнах, обтегнах ся, като кросно, в-дрѣхитѣ; непомня биле дали ся и прѣкрѣстих.

Че тоз вечер ся. свършила ветата година, че утрѣ наставала нова година, нито на ум ми идеше. И дѣ ще дойдат таквиз работи на умъ-т на един като мене сиромаш и обиден Гайдар, който има да мисли обидитѣ си! Аз гледах колкото по скоро да заспя да поспа и да стана утрѣ рано да вида каква шая въртя че на Гайдата не ѣ върви напредъ.

Но неznam как, колкото гледах аз поскоро да заспя, толкоз повече сънѣтъ ми бѣгаше от мене. Сякаш че бѣше дошло нѣщо та бѣше подпрѣло очитѣ ми, и по прѣмѣнно ся мѣржуляхъ прѣд мене, ту калпакѣтъ ми спуканниѣтъ и одзад и отпрѣд че и на върхѣтъ, ту калевритѣ ми които бѣха прогледали, ту гащитѣ ми които бѣха си отворили прозорци, че и абичката ми с-раскѣсанитѣ ръкови и тя ся немахаше из прѣд очитѣ ми.

Нощъ-та бѣше доволно напреднала от колкото сънѣтъ ми бѣ останал назад, и за да заспя уж обърнах ся на към кътѣтъ и зажуемх. Но тука сега не мога ви управи заснал ли бѣх или бѣх юще буден, когато угадих едно нѣщо, като нѣщо което неznam как да ви го кажа, сякаш че ма смушка в-ребрата и каза: «Ставай».

Кой си ти? попитах аз.

— Стани и ще видиш кой съм.

Какво ищеш от мене, рекох аз, остави ма, Гайдата ми е съдрана и конци нѣмат да я закрѣпя, не мога ви свирѣи хъди върви си който си.

Като не можеш да свирѣи неможеш ли да играеш; прибави като на присмѣх моя незнаен посѣтител, хъ ставай, думаше, и ма смушка юще веднѣж по силно.

Челѣк ли си, вѣда ли, думаше аз, каква си звѣрка, що щеш от мене, какво искаш?

— Да ма носишь.

И тѣз добра работа, рекох аз, на стари години и туй ли ще ми пати главата; че какъвъ си ти, Еничерин ли си?

— Помисли кокво ходи сега прѣз тѣз нощи и наймлого срѣщу сурваки.

А! Каракончу, каракончу извиках аз с-растреперан глас, стреснат от осѣщанието си и като рекох да ся обърна да го погледна, видѣ ми ся страхотѣ нѣщо, таквоз каквото не съм виждал аз никогато, и както да ви казвам не ще можите да си прѣдставите, ако не ви е пацала главата да сте виждали.

Като река да не излъжа аз трѣба да изговѣдам че безнадежди тѣй уплаших ся та ся прѣтрѣгнах; ама пак сполаим му на умѣтъ ми, (зѣрзакъ да не бѣше този ум у мене, дѣ щѣх да ти стана Гайдар); осѣтих ся аз че съм съботник и че мене не ма гази никаква злина (осѣтих сиромашия, санким и тя малък каракончу не е ама сега прикаската е за другъ каракончу.)

Слушай, казвам, каракончо ли си що си, ти си събркал та си дошел на мойта къща, тука за тебе нѣма работа, дѣдо ти Гайдар е синко съботник и него тѣй какъвъ да е каракончо не може го накара да го носи; пакъ и право да ти кажа, дѣдовата, мен ми стига тоз каракончо дѣто ма е въсѣднал; десет, синко, десет опашети караконджовци сѣ ся окачили на гърбѣтъ ми с-тѣзи пуста моя гайда и аз от тѣх ся чудя как да ся откача, а то с-тебе растѣкмяващето ми е лесно, съботник съм не та познавам, *веселям*; навѣн прѣз прага да не идиш поврага. \*)

На тѣзи мои думи, моя нечакан гост позеленѣ от яд, като *глагол-ржиц-ер*, кога неможи да стори нищо на *буки-люди-ер*; съгледах го че му клепнаха ушитѣ, и от страшен какъвто ми ся видѣ изнайна-прѣд, тѣй нарошен и наежен, ето го че стана такваз една усмивкена и прихлюстена, нищо и никаква каракончетина. Зе да ма гледа плахо-плахо и колѣнѣтъ му като че зеха да подхлѣцват и той да по прѣтреперва. Злорадо нѣкак ся поусмивнах аз като видѣх че мойто съботничество зема врѣх над страшниѣтъ каракончо. Той сѣдѣше като бльснат, и мѣи ми доди воля да го подразня и да го покошкам.

Сѣдни, сѣдни, му рекох, не бойся; аз ако и да съм съботник, пакостник не съм; нема да та карам

\*) Споредъ суевѣрието на проститѣ Който е роден в-сѣбота чума и никаква друга злина не го гази; той можѣ да вижда самодивитѣ и другитѣ вѣди и да приказва съ тѣх.

да ма носещ, Сичко що може да тя слѣтя от мене е, ако река да та по исповѣдам. Ама сѣдни сега да по приказвами.

— Недѣйма, продума той със други по мек тон, остави ма да си ида че поближи да пѣят пѣтлитѣ и аз трѣба да ся прибера на свѣрталището си.

— О-хо! *дур бакалжм*, кѣдѣ тѣй скоро скоро, като си дошел ти ша постоиш и да ся поконушисами, *тамал* и аз не ми ся спи.

Остави ма, остави, думаше той, сирѣч каракончо. аз съм на зѣл час трѣгнал да налѣтям на тебе ами да си ида с-врѣме да не окѣспѣя.

— Ба, почтенный мой караконджо, да ма прощавашь, ама то нестава. Да си сториш труд ти чак вътрѣ в-кѣщи на леглото ми да додиш да ма търсиш и сега да не чакаш за твойта безочливост барим с-едно горчиво кафе да та почерпя. То нема да бѣде ами стори да ся посложиш, и не ма карай да си струвам зло сърце, а то аз ви знам вам гѣделѣт. Ти си разбрал наистяна че немам нищичко ново с-което да посрѣшна нова година, и си дошел да ма караш да та нося ама трѣбало да примислиш че ново ако немам от вети Рогоски плетеници ся намѣрват и аз ако река да та посвѣржа \*) ти тогаз ще сѣднеш не, ами и ша пѣеш биле; ами додѣ та каня със добро посѣдни и ми раскази каква пасмина сте ви каракончовци, каква е вашта работа, и защо ходите тѣй та искате да ѣдите хората?

Недѣй ма недѣй, думаше, за живо уплашенният караконджо, аз съм йоще нов и нищо незная да ти кажа.

Ама ша кажеш, рекох аз като гнѣвен, или ша стана да та вържа и ша та порази съботата в-която съм ся аз родил, и тогаз ти ша ставаш пишман за що си станал караконджо.

Караконджо ся уплаши наздраво, и зе да ся моли, недѣй, думаше жюв да си недѣй да ма вържеш. аз ша ти кажа, ама недѣй да сѣдам че ша стани кѣсно, и тѣй зафана:

Ний имами един Баш-Каракондзалин и той на распроважда да ходим само по нѣкои страни на вселенна на която той ся счита властелин. Нашата работа е извѣстна, ний ходим да врѣхлѣим хората, и като намѣрим таквиз които не сж или незнаят че сж съботници възсѣдами ги и ги измѣчвами сѣкак додѣ попѣят пѣтлитѣ, като попѣят петлитѣ нашата власт над тѣх прѣстава и ний ги оставами.

Ма чи добър занаят имате ви, кога е тѣй, рекох му аз, хубаво нѣщо то туй да ся сложи челѣк на

люцѣк гърб! *хани я*, да имам и аз такѣв един занаят, да карам другитѣ да мя носят! Не мож ли ма научи ти мене тоз мурафет как да стана и аз един каракондзал?

— Не могъ, аз йоще съм нов; ама то не е нѣкой *дип* голѣм мурафет, стига да искаш и да намѣриш по ахмаци от тебе та каракончу не, ами катр-кончу можеш да им ся покажеш.

По ахмаци а? Рекох аз, и обиден нѣкак си от тѣзи дума, турих на умѣт си да дам на караконджа да разумѣ ахмакхѣкѣт на тѣзи ахмаци дѣто ги търси той да го носят; но ето туп-туп-туп, ку-ку-ри-гооо, изрева из се гърко гърлестата Герза на моя *хороз-пѣл-лия* комшия, и караконджо заскимтѣ, заскумица и липса из прѣд очитѣ ми.

Наскоро подир туй заспах аз в-размисли за караконджовцитѣ и за тѣзи които стават жѣртва на тѣхнитѣ пакостни прихоти; и в-стѣнт си сѣнувах аз че сичкитѣ бѣлгари станали съботници; сѣнувах йоще че видѣх как сичкитѣ караконджовци при глѣстѣт на пѣтлитѣ изчезнаха из Бѣлгария и пак сѣнувах аз, че щѣше да бѣде хубаво нѣщо, ако да ся събѣдеше на явѣ сичко това, което видѣх аз на сѣн.

## НА СУРВАКИ.

Стоя у дома и пишна нѣщо там около Гайдата да по понаглася колко годѣ разгласенното ѣ пискунче. По пѣтѣт, вик, и крясък, глам и екот; дѣца, жени, мѣже, стари, млади, разштѣкали ся едни на горѣ други на долу, едни ходят по честито на нова година; други разнасят подарки на свои роднини и приятели; дѣцата с-сурвакнички обнизани съ парички на червени кончици ходят да сурвакат и по кѣщата и по пѣтѣт когото срѣшнат.

« Сурва, Сурва година,  
Весела година!

Клас на нива;

Пашкул на лѣса;

Грозд на лоза;

Пѣлна *кисия* със пари;

Пѣлна ракла съ платна;

Живо здраво до година и до амина » Чу-

вах аз като ся раздават веселитѣ гласове дѣтински че и мене ми добиваше драго. И чаках аз и ся надѣвах, хж сега ще бутнат вратата да влѣзат или тѣзи да ми честитят новата година, или опѣзи да ми поднесѣт нѣкакви подарки, или дѣчица нѣкои да ма сурвакат с маленкитѣ си рѣчнички, и да ма благословят с-миленкитѣ си гласенца. Твърдѣ ми ся искаше мене барим да чуя, ако че не би да видя *пѣлна кисия със пари*. Но никой не захождаше към мойто уединено жилище, и глухо-и пусто около мене! Ах! скѣрно и печално да немаш *пѣлна кисия с-пари*, а да имаш петдесет годинки на

\*) Проститѣт народ вѣрва че който нема нѣщо ново за новата година него караконджо го врѣхлѣял. Вѣрват также че който ся осѣтил да прѣявѣне на караконджо на шията една плетеница от сѣдран три годишна рогозка, караконджо си изгубвал силата и са прѣобразявал на кѣкѣто си е бил, общото мѣтвие в-народѣт е че караконджалитѣ сж същества пакостни прѣобразявани на таквизи пак от таквизи хора, и че ако ся постѣпи със тѣх какту рѣкохми, да ся прѣмесе сирѣч на шията им рогозена плетеница тѣ приемали пак сжшият си образ. Доста приказки има да ся приказват за таквизи едни прѣобразявания.

гърбът си; един ся не осъща за тебе, един та несмисля.

Отеготен от тѣзи мрачни размисли зафърлих аз пискунчето и станах да ходя из одаята от стѣна до стѣна. Там дѣто ся расхождах и въздишах като смислях млади глдини, причудлива една мисъл ми хрулна на умът. Мене никой не доде да ма посѣти, никой не доди да ма посурвака; нѣ кой може да ми възбрани да не посѣтя аз моитѣ познаници и да не сурвакам когото щѣ? «Старо дважд телци пасе» казува пословицата а защо старо и дважд да не сурвака?

С-туй намѣрение излѣзох аз из одаята, намѣрих една зафърлена от дѣцата сурвакница земам я и упѣтям ся найнапрѣд да сурвакам побратима си Съвѣтника, и посестрима си Турция, отивам при Съвѣтникът, но що да видя, той сурвакан не, ами и прѣсурвакан, и ушитѣ му биле обрулили неговитѣ народници Сурвакари; отивам при Турция и я намѣрвам че си пари кокалитѣ и тя от сурвакане. Хади рекох да ида да посѣтя Пчелата, но намѣрих я че тя замръзнала и ся сдула; отбих ся при Духовнитѣ книжеки но сварих и тѣх тамам като ги раздуховничат; упѣтих ся да ида при Бъдущност-та, но неи и мѣстото ѝ истинало. Отчаян за моитѣ по земята познаници аз дигнах очи да видя тѣзи които по небето, и ето едната от Зорницитѣ гаснѣе а другата вече и погаснала!

Боже мой, подумах аз, а как сички тѣзи добри мои познаници онѣзи година на този ден бѣха живи и здрави и пълни съ надежда за напѣд! не тѣй ли ще ся пребиеш и ти явно мое ручило и ти ясно мое пискунче не тѣй ли и твоя глас ще ся прѣкъсне за на вѣки?

Ами дѣ си ти от 5 до 7 милиона въскъснени Българскѣ народ? Спиш ли ти или си виѣпен на мрътвило? Но не, ти си жив, и живѣеш, тѣкмо не за себе си; ти живѣеш за хората; и на люцкитѣ хора ти си готов и кожата си да дадеш от гърба, като та помаят съ празната торба, а за себе си да промислиш нѣщо ты ся и не осъщах.

Но защо ти ся тебе Съвѣтници и Пчели и Гайди, мѣстници и други таквизи книжни боклуци? За тебе вино, вино, теглило тѣпа несмисленна! За тебе салтанат и моди младеж нечувствевна,

“Черна, Черна Година  
жалостна година  
Ни книжевност,  
Ни народност;  
Веч каквато нѣж залюлѣла  
Такваз и е нѣж законала”

Запѣх аз и ся върнах у дома си.

### ОБЩИ ПРОКОБЕНИЯ. ЗА 1865 ГОДИНА.

Тая година ще бѣде честита и доброчеста, и таквот голѣмо благодѣнствие ще бѣде щото малцина или

комай никой от почетнитѣ и по-четнитѣ наши не щѣ ся благодарни от бобѣт и о тѣко постноде ствие.

Снѣг тѣз годинѣ или падне или не, ама млади би ще паднат.

Млого неженени ще гледат как да ся ожениа млого оженени ще мислят как да ся разженят.

Тѣз година никому не ще ся рачи да умрѣ пак много хора има да умрѣт, и блазѣ на тѣто умрѣт без хекими.

Вѣв сѣки възраст на хората тѣз година ще явят нови и прѣсни желания; старцитѣ да ся подмладят; женитѣ ще желаятъ ват; мѣжетѣ ще желаятъ да им бѣдѣт ни; момитѣ ще желаятъ да ся ожениа; генитѣ ще желаятъ да сѣ момитѣ то да могат два заица да и сѣрмия.

Хора на които главни

(каквото храни Боже

ще дигнат главни йор

памукът не пада.

Един Вѣстник

ни спомощество

Ще ся появ

наче; защото

Ще ся отвори рав

Ще ся състави едно “Съ

сопругеска вѣрност” и ще наз

но не ще ся намѣри ни една чета да

приеми.

Прокобилото ни върху политическитѣ сбѣдвания ако да ся е малко и поисхабило но пак можем колко годѣ на посока да кажем че гърцката квачка ще гледа да направи въпросът на просо и да го даде на своитѣ пиленца да го искѣлѣт и озобят.

Българскитѣ черковни правдини и патриаршийскитѣ дълг ще ги турят на едни капуни да ги теглят и на кадѣто натежи на татак ще обисне.

Гърцитѣ владици ще ся показват че сѣ от българско сѣнселе и че знаят български като по вода.

### ПОДАРКИ ЗА НОВА ГОДИНА.

Ако видиш че Гръцкият Патрик и Гръцкитѣ владици фават да ся подмазват и да ся погават ис ренни доброжелатели на Българитѣ, не ся чуди. Кото имай самари той сѣй търси магарѣ.

Ако искаш да намѣриш на тоз сѣбт един колко годѣ спосѣн живот, научи ся да дърпиш двѣ пѣща: лошавото врѣме и лошавитѣ хора.

Ако та срѣшне нѣкой приятел и фани да та здрависва и да ти ся милква, прѣбѣрзай да му поискаш ти по напѣд пари на заем додѣ не та е прѣдварил той.

Недѣй ся мѣси в-чужди работи, не обрача

на пѣкои безпѣтни нѣща дѣто виждаш че  
а само фали силнитѣ и богатитѣ и добро ще  
де.

видиш че син ти е харо и не му стига умѣт  
нищо, да не скѣрбиш по да ся радуваш на това,  
ото таквизи биват по честити на този свѣт, и  
емислено свѣт свѣтува."

сѣпикасаш че жена ти има пѣкои слабости  
казвами какви) мѣчи ся да гледаш на тѣх  
ѣсти; а то ако речеш да ся ококорѣш тя ще  
моли Бога, за да ослѣпѣш ти до сущ.

### РЕСПОНДЕНЦИИ.

иаршия не само нѣма на умѣт си  
ище иска и да си играй  
а. За да ни покаже че нѣ  
вилни против нея, тя вече  
и без да помисля биле  
и нѣмки да проводи за  
нейно поведение  
ерка са има за  
за побѣди  
сега ний при  
ителството и ето конис-  
ега испращам.

Българитѣ от Варненската Епархия.

ВИСОЧЕСТВО АЛИ ПАША..... смиренна

жалба.

Долуподписанитѣ Българи жители в-Варненската Епар-  
хия вѣрни подданици на Високият Девлет с-пристойно  
почитание излагами слѣдующето:

Тѣз дене, като са прѣстави Митрополитѣт на нашата  
Епархия, пѣколцина от Гражданитѣ на Градѣт Варна, кои-  
то искат да са гърчолѣят, подеторени от вѣшнии пѣкои  
Еллински подданици Гърци, на едно със тѣх тайно и без  
извѣстието на другитѣ тѣхни съграждане и съепархиоти  
Българи направят мазари и скритом испрѣжат нарочно че-  
лѣк до Великата Черква за да им испроводи пак Грѣк  
митрополит. Долуподписанитѣ като научихми това, прѣ-  
бързахми чрез нашият по тѣзи работи в-Цариград Прѣд-  
ставител да протестирами противу тѣзи явна неправда,  
и да молим Императорското правителство да възбрани на  
Великата Черква да не опрѣдѣлява нов митрополит за тѣ-  
зи епархия доклѣ не земе край черковната распрѣ между  
Гърци и Българи.

Сега с-прискорбие научавами че Великата Черква без  
да гледа на положението на Черковнитѣ работи и без да  
земе во внимание българското население на тая Епархия,  
която по найточны свѣдѣния прѣвѣсхожда Грѣцкото с-хи-  
ляда на един, ако не и повече, тихомѣлком назначила и  
тѣмки да испроводи Митрополит грѣк в-Епархия, за коя-  
то според своеволнитѣ устѣпки на самата Велика Черква  
падаше да бѣде Българин.

Това лукаво и несправедно постѣпване на В. Черква  
привожда в-отчаяние сички нас Българи жители от седем  
кази които съставят тая Епархия, като гледами че и за  
напрѣд ний оставами лишени от наставление в-христиан-  
скитѣ си и вѣрноподданнически длѣжности според дѣто  
ни сѣ провожда владика не по языкѣт ни.

Ний незнайми как вече да говорим и да распрѣявами на  
В. Черква за нашитѣ нужди; тя не ще да знай нищо за  
нас и гледа само своитѣ интереси и каприции! За туй  
смиренио припадами и с-горѣщи сълзи молим Милостивото  
Ц. Правителство да ся встѣпи за нас неговитѣ подданици  
и да даде напомиѣние на В. Черква за нейнитѣ към нас  
несвършвани неправди.

Нам ни е неисказанно жално и обидно да гледами как  
хора хиледи пѣтя по малочисленни от нас, а йище и чу-  
жди подданици имат това право да имат владика по языкѣт  
си, а ний бѣдни и злочести българи, нѣмами право  
освѣи пари да давами и нищо да не разбирами; защото  
тѣй ни иска Грѣцката Патриархия!

Нека барим Императорското Правителство да ся смили  
за нас, които не сме нищо грѣшници защото сме Българи  
и не знайми грѣцки, и да възбрани на тѣзи произволна  
Черковна власт да нѣ онеправдава тѣй жестоко и да ни  
праща настири на които гласѣт ний непознавами. Или а-  
ко е законно и праведно за седмнина гърци во Варна да  
имат свой си грѣцки владика, нѣка бѣде свободно и ра-  
зрешено и на нас седем кази да имаме и ний свой си  
Българин Владика и да не бѣдем само ний вѣчно осѣде-  
ни да плащаме на Гърцитѣ Борджовитѣ и да давами па-  
ри за да имат тѣ владика, а ний да оставами за всегда  
лишени от това за косто плащаме.

Вишнии да укрѣпи до вѣка прѣстолѣт на Негово Вели-  
чество Милостивитѣ наш Господар Султан АБДУЛАЗИСА,  
да го съхрани цѣл и невредим от вѣско зло и да му  
поживи Вас прѣмудритѣ Министри и наши Благодѣтели.  
Това сѣ неумоливитѣ молби на Мали и Велики от Вар-  
ненската Епархия Българи.

СЕЛО ГОЛИЦА, (Месебриянска каза, а Ахилейска Е-  
пархия). — Нашитѣ съотечественници може и да незнаят  
че в-Българскитѣ страни на тѣзи крайморски градове има  
Българско население, ама ний не сме да не знайми че  
сме Българи, и, макар обиколени от вси стран с-това лу-  
каво и замисленно нам грѣцко племе, не сме ся отказали  
до днес наедно с-другитѣ наши еднородци да отстаива-  
вами своята народност, и старали сме ся, до колкото сме  
могли, да отбѣсвами покушенията на Гърцитѣ да нѣ у-  
потрѣбѣват като тѣхни роби; но тоз път тѣхното насил-  
ство прѣвѣзмогна и ний оставами обидени тѣй, както  
знайми че не желае Милостивитѣ наш Цар Баща.

Произволнитѣ налози и несправедливитѣ глѣби с-които  
нѣ глѣбѣха нашитѣ по нарицало духовни наставници —  
Гърци владии, тѣдѣс по отстраненитѣ наши мѣста, би-

вахъ несравнено по-тежки от на сѣко друго мѣсто въ нашето отечество. Дѣ са е чувало на друго мѣсто, щото за една китка, що е зело едно момче от едно момиче, когато според народниѣт наши обичай като млади се обичат и задилят, да му земе владиката 500 гр. *джереме*; но то у нас е ставало, и не е да го забъни нѣкой; защото за него стана сѣдба и прѣд Варненскиѣт мезлич, а колко други още онеправдания сми търпѣли и търпим ний от тѣзи народни наши изедници — гърци!

Когато по другитѣ мѣста нашитѣ Братя Българи ся отрекоха от Гръцката Патриаршия и ся отказахъ да не дават на Гръцкитѣ владии пари, послѣдовахми ги и ний. И когато Протосингелѣт на Ахилоѣскиѣт владика дойде в-наше село и искаше да му платим владичнина, ний му отсѣкохми че неможем да дадем; но той поиска да употреби насилиство и чрѣз забитска рѣжа затвори от нас нѣкои до шейсет души. Като научиха това нашитѣ жени скочихъ сички, коя с-кобилца, коя със сопа, коя съ каквото дърво вече сколасала да дръпне и ся завтекоха да платят на Протосингела приличната владичнина, но той недочака и напористи изсочи от село та утече. На молбитѣ на женитѣ забитиѣт пусна затворенитѣ и ний бѣхми за нѣколко врѣме свободни от Владишкитѣ притѣснения. Явни прѣслѣдования нѣмаше, но първа жертва на тайно прѣслѣдование стана родолюбивиѣт наш едноселенин, който ся найнапрѣд осмѣли да ся въспротиви на Владишкитѣ насилия и го тегли на сѣдба въ Варна за 500 гр. които бѣше зел от момчето за Китката (чичек-парасъ). Него сиромашѣт още онѣз година една пощ го извлякохъ от кѣщата му двама злодѣйци и полвин час вѣн от селото го убиха със мѣки като му казвали че той умира защото в-това село той бил причина да не дават на владиката хакѣт!

Ний и него прѣжалѣхми и пак ся държѣхми да не даваме пари на Гърк владика; но ето сега спорѣд искането на Владиката и според одобрението на Гърцитѣ прѣд мезличѣт в-Ахило дохожда пак този протосингел със трима жандарми, чрѣз които той насили народѣт и му платихми по 44 гр. на вѣнчило за двѣ години. Скърбно и жалостно нѣщо бѣше да гледа нѣкой, тѣз бѣдни сиромаси, които нѣмаха да платят тѣзи пари, как им ся земаха мѣдницитѣ, тенджаритѣ и други бакърени сѣждове и брадвите им даже изнасяха да продават за владички данок, жандармитѣ сами моляха протосингелѣт за нѣкои сиримакчини да им прости, но жестокиѣт фанаротин са ежеше повече от злоба и ся заканяше че подир малко ще им земе и пепелѣт от огнището за Патриаршескиѣт Борч. То ся разумѣва че ще стане, но какво ще правим ний кѣсти и злочести!

За любонигство на читателитѣ прилагам на кореспонденциѣт и слѣдующето частно до нази писмо.

Бай Славейков!

“Ти и аз колкото и да ся вѣрим се нѣ имат от

лудитѣ. Ша ти кажа една, кажи я луда прикаска.

Владицитѣ ни вече дойдоха в-Цариград, но от това какво излѣзе? Нашата крамола с-гърцитѣ гледам ся продължава и види ми ся че още ще са продължава. Не знам наистина как стоят работитѣ в-Цариград, може да сѣ добрѣ и да сполучим едно равенство с-Гърцитѣ въ Черковнитѣ работи, кое май-май не ми ся вѣрва. .... Но ако бѣдем принудени да ся подчиним пак под Гърцитѣ, какво ще стане? Или ако остане тѣй да ся продължава този въпрос до неопрѣдѣлено врѣме, какво бѣде нашата полка, като гледами как от ден на ден ват на гюрюлтия телкоз злати за народѣт коз достойни хора остават с-вързани, какво да ся прави? Ей мойта луда

я кажа.

Султанѣт подвърдява Гръцкитѣ политическѣй покровител без ний Черковното Правление и др. Черковнитѣ не никой на този свѣт; за Христос. Е само за покровител на или Патрик, според Черковното ни правление, както е и по право интересно за нас да шата Черковна община, Републиката Турската Амперия? Сичкитѣ почти имат по един Черковен Министър който е на разнитѣ религии в-Държавата, в-Турската държавна религиозна или духовен Началник е Шехюл—Ислямѣт защо да не е той и Покровител на другитѣ Черковни общини, или санким Папата или Гръцкиѣт Патрик сѣ по добромисленници и по безинтересни покровители и на нас и на вѣрата ни?

Бога ми, Бай Славейков, таквоз едно нѣщо е белким от вѣн мѣрквата дързеско да ся каже, но не ще бѣди сякам от вѣн здравиѣт разум да стане. То ще отбѣсни сички други от страна влияния, които и нас смущават и правителството обезпокояват; ще стрий надеждитѣ на тѣзи които под булото на вѣрата кроят политически планове против нас както и против правителството. Еллинизмѣт ще ся скане и сичкитѣ мечти на Запад и на Сѣвер ще паднат.

Не знам ще ся смѣеш ли със умѣт ми, като четеш това щото ти пиша но аз не ти го пиша със смѣх и за смѣх. За смѣх достойни намѣрвам аз тѣзи, които вѣрват че ще могат да свършат нѣщо, съ Гърцитѣ, като ся домогват до равенство! Не ще ни много висок ум нито твърдѣ голѣма далновидност за да ся види и разбере че нас. рано или късно отдѣление то ще нѣ опере, въ такѣв случай един какѣв да е проект за Уния или за Реформа е много по деликатно нѣщо, и по опасно белким и за вѣрата ни и за народност-та ни от колкото един Проект за една православна Българска Черковна община под покровителството на Духовниѣт началник на Дър-

жавата или Черковният неин министър, което е се едно.

Днешната Епоха която е свидетел на толкова чудеса, какво ще бъде ако посрѣшне и туй наше Българско чудо! Но нека ся чюдят другитѣ, Вы размислѣте само какво сближаване на нашиятъ народ с-Правителството ще произлѣзе от това, и какви могат да бъдат неговитѣ за нас щастливи послѣдствия. Нашиятъ народ не ще бъде тъй като сега отритнат и прѣдаден на чужди и свое користи началници, но ще бъде дѣсното колѣно на и не ще могат вече както до сега да на едни от към юг, други от към за- към сѣвр. ....

— Това, аз не зная, но знам че та- е за исфрляне в-случий ако наши въпрос зема лош край,

път да поговорим върху деня на нашиятъ приятел.

А.

Подир малкият зип-то беше червено; и върмето по студено; димът или кадилът гумини-тѣ на къщята и възлѣзваше на стълбове от облак; сиѣгът хрущеше и шептеше под краката на хората, които при мръкване като ся прибирахъ отивахъ кой на горѣ кой на долу; чуваше ся скрибуцането на едни кола, които незнам от дѣ ся вращаха. В-една от улицитѣ на един град да кажем, но който до скоро ся казваше село вървѣха двѣ момченца, като по на 9 или 10 години. Едното бѣше обуто с-самочерни гащи *потурки*, кърпени, но пак тук тамъ съдрани; на гърбът си имаше едно късо шеечено *ферименце* или забуче не подшито, а накраката му едни възголъми и май по раскривени калеври; здрави ли бѣха отдолу или съдрани не личаха, но галцунитѣ му бѣха съдрани тъй що парцалитѣ им висяхъ из вън калевритѣ а от вътрѣ краката му оставаха на прѣбошъ. Рѣцѣ-тѣ си имаше скрити в-пазва. Другото бѣше обуто с-шеечени панталони, облечено с-дълго шеечено кожухче, на краката му нови минии и здрави дебелы чорапи; то носеше и едни шейнца прѣплещени на гърбът му, като имаше едната си рѣка в-джоб а другата пѣхната в-една дебела кѣшна плетена рѣкавица. Тѣ дойдохъ да ся изравниха с-едно здание кажи с-помого и по голѣми прозорци, по високо и по голѣмко от другитѣ, по с-искрѣтени вече и не измазани от вън стѣни. И ся позастояхъ прѣд него, види ся че то бѣше школо или училище; защото момченцето, което носеше шейната го изгледваше нѣкак с-любопитство и заприказва на другото.

— Ти не знаеш, Юрданчо, тати каза че са ма доде на даскала, утрѣ, каа, са ма доведе тука при вас да четѣ.

— Е, ами ти страх ли та-й? Не бой ся.

— Ах са ма-й страх! Не ами знаш от най на-прѣд тъй се не ми-й хубаво. .... на даскала, казват, бияли.

— Ба, небой ся, сега в-учелището не бият твърдѣ, фалага нема веки, ех, ако та швакнатъ веднаж, тваж прѣз рѣцѣ-тѣ, като та запиши главния, ама то си има колая, ти като додиш не забравяй да доносиш на главния, кое орѣшки, кое сливки, и да му даваш кога какво имаш и той нема да та пише.

— Ами даскала?

Ах учителя той нищо на педѣлята веднаж или мине да та пригледа или не, пак ако та улови за ухото да го по тегли, и по засучи; а пак ако е сърдит, нѣщо ша та улови за космитѣ да та подърпа за да ти удари един два шамарѣ, туй то.

— Ей-на, пак ти казваш че не бияли!

— Че туй бой ли-й. Беки сега теби от туй та страх, то сал малкия даскал, а голѣмия той не та барим ни погледва.

— Ами защо ти тегли ушитѣ и та дърпа за космитѣ даскала?

— Ех защо — да чета, да си научам матимата, беки сякаш ти че токо тъй ся науча челяк да чете и да пише. .... Я гледай-гледай, рече Юрданчо, — който мѣни отведнѣж приказката си, като видѣ че в-пѣтя минуваше недалеч от тѣх едно черно куче, — гледай как ша халосам туй куче; кучето, както ся видѣ, угади намѣрението на момчето, и кѣснѣ на страна; но момчето пак затири подирѣ и тоежката която носеше под мининца, и го удари прѣз краката; кучето от най напѣд прѣскимтѣ, а подирѣ тѣрти по надалеч и залая. Юрданчо, твърдѣ доволен от себе си че умѣрил кучето, спрѣ ся и гледаше подир него усмихнато.

— Що щеш от него и защо го удари?

— Ей тъй беки сал мене да бият.

— Че кой та бий?

— Как кой. Снощи тетю ма проводи да му купя от бакалина ракия, той проклетия да земи чи да ми даде иксик, аз не стѣпкасах. .... занасям я у дома, а тетю бѣше малко понакаден; ти, казва, пили? — не съм, му казвам и ся оправям; — лѣжеш, казва, и замахна че в-главата два три пѣтя ма стовари.

— Тежки то беей!

— Ах, то не е нищо, аз го мразя, думаше като сърдит бития и подир туй пак поуталожено изрече: ех и да ма окайваш нема помощ.

— Ти, Юрданчо ела до дома, аз ша ти дам една чюфарлига, вчера ми я улови нашто момче с-примки, аз ша ти я дам, каза момченцето с-шейната.

— Да дода, ама слушай, по добрѣ ти я изнес ей тука, аз ша та почакам тука на пѣтя.

Двѣтѣ момченца дойдоха до една нова къща; ед-

ся спрѣ пред врата, а другото с-шайната влѣ-  
вратата и наскоро изнесе под skut чофарлигата  
— Ей я. На ти я Юрданчо; ами с-какво ша я  
раниш?

— Че що ша я храня, утрѣ ша ида на училище-  
то и там ша я продам на пѣкого.

На ветия ступанин на чуфьриката му ся по наля-  
ха очитѣ, но той не ся показа прѣд другаря си  
че му досвидѣ дарбата му.

— По хубаво не го продавай бе Юрдане, рече  
Само.

— В-туй врѣме при тѣх дойде йоще едно момчен-  
це, с-сини потурки, жсо кожухче, жлт пояс, ду-  
наво и с-възчервени косми и то дѣхн врѣсникѣ.

— Хей, Колю, утрѣ ша имами йоще един пов-  
чирак в-учелището.

— Кой той

— Ей го, ей тос, Стоенчу.

— А, и ты въз нас ша додиш? ша станим сби-  
райте ся дѣвица, гласѣте си лѣжица. . . . Ама слу-  
шай, ей, Стоене, ти да искаш да си носиш хлѣб  
на училището да ядеш; чули? че земи по много  
хлѣб, гледай там и гозба да ти турят, думаше чер-  
вендарестия хлапак на новия си другар.

— Каквото каже мама, рече Стоенчо срамежливо.

— Каквото каже мама ти не, ами каквото искаш  
ти, плачи там, карай ся. Ти да не мислиш че аз ша  
ти искам без нищо, аз ша ти потрѣбам; когато  
не ша си знаеш матимата аз ша ти убаждам излека.

— Ами имали там от вас по стари, попита  
Стоенчо.

— Има, ама от по стари-тѣ каква, който-й по  
силен той и по стар. . . . Ты със нас ся дрѣж че  
са не бой, ний нема да та оставим да та врѣхлѣят  
другитѣ.

(Слѣдува).

## НАРОДНИ ПѢСНИ.

(Продължение от 11-й брой).

— Мълчи, соколо, не думай

Не думай непоменувай

Ако аз тебе не любя

И друго либе да лѣжа

Тѣнка ти сабя на кръста

Главата да ми отрѣжиш.

Стана Стоенчо стегна ся

Потегли на път трѣгнува

Сладко ся прости с-Енчица

Замина малко ни много

Та ся на пътѣт ости

Че си забравил *дивитѣ*

Враща си *дивит* да земи

Че си портитѣ *наѣри*

Ключени и подключени

Яко от вѣтрѣ подпрѣни

А на *джамлии* прозорци

Тежки *капаџи* теглени

Сѣдна Стоенчо та чака

И слуша та прислушува

Гѣгър ся зачу у-в-каџи

Слуша Иванчо хортува

И на Енчица говори:

— Ша та попитам Енчице

Правинко да ми обадиш

Кой е по добър на тебе?

— На хубост и на прилика

Ти ми си добър, Иванчо,

А на юнаштво Стоян е.

Не търпѣ Стоян повече

Ритна врата та искърти

Та влѣзе вѣтрѣ ув-каџи

Остра си сабя извади

Енчици глава отрѣза

На Ивачка я даваше,

И на Иванча думаше

На побратиме от мене

Прѣсен Армаган за тебе

Кат' си го искал имай го.

Мѣниха Радка сгодиха

Прикията ѣ стѣкмяват

Три години я тѣкмиха

На четвърта я искарват

Сториха свадба да правят

Тежка прикия дигнаха

Три кола дрѣхн постелки

И прид ѣ дава баща ѣ,

Триста жѣлтици за напис

И скритом дава майка ѣ

До двѣ врѣзани кисии.

Много ся малко не мина

Доди злочеста година

Осиромашаха свекрови

Малко ги храни прикията

И тя ся свърши не-остана

Младий зет стана ратайче

А пак свекарѣт падарин,

Свекѣрва чуждо переше,

Булката чуждо тачеше,

И пак на два дни ѣдеше,

Че си кръстоса рѣцетѣ

Та при свекара отиде:

— Свекро ле стара старпо,

Земи ма, свекре, заведи

У майкини ми назадѣ.

— Нѣвѣсто, снахо малена,  
 Ти много прикя донесе,  
 Срам ма е да та повърна.  
 — Прѣз-планина ма прѣведи  
 Аз ша си ида саминка —  
 А той я право поведе  
 При евектървата заведе.  
 — Свектърво, втора майчице,  
 Хад' ма свектърво заведи  
 При мойта майка рождена —  
 — Невѣто, булка хубава,  
 Ти много прикя донесе  
 Как да та назад повърнѣж, —  
 А че и ти я повежта.  
 При мѣжѣт ѝ я завежда.  
 — Ти първо либе венчило  
 Хади ма либе заведи  
 При майка още при татка —  
 — Ах мое първо вѣнчило,  
 Как да та назад заведѣж  
 Толкоз прикия донесе  
 И сега какво остана? —  
 — Ти ми посочи на право  
 Аз ша саминка да ида! —  
 У-в-пѣтя дѣто вървѣши  
 И минуваше горитѣ  
 Тихо ся Богу молеше  
 И с-горки устни думаше:  
 Божие ле дай ми да видя  
 Бащинитѣ си слуги  
 Без да ма, Боже, познаят.  
 И даде Господ помогнѣж,  
 Отиде и намѣри ги.  
 — Добър ви вечер слугини —  
 — Дал ти Бог добро, циганко.  
 — Та рачите ли попита  
 Кира си още баша си  
 Да ли им трѣба слугиня,  
 Слугиня водѣж да носи  
 Слугиня дърва да сѣче.  
 — Махай ся татак циганко  
 Черна циганко нечиста,  
 Ти щеш на вода да идеш  
 Водата ша си напрашиш —  
 . . . . .

(Слѣдва).

## ЭПИГРАМА

(Според Пушкина)

Когато от Комари и стършени  
 Фърчи около теб рой вѣстникарскѣй  
 Ты не мисли; учтивѣ думы не хаби;

На тѣхний вик и крясък Гарвангарскѣй  
 Не дѣй отвраща; съ логика и вкус  
 Не мож' смири тѣз пасмина упряма:  
 Срѣдня е грѣх, но замахни и плюс  
 Шлявий чи съ проворлива Епиграма.

## ОТ ВѢСТНИКЪТ ЗА ЖЕНИТЪ.

Почитайте женитѣ! Тѣ съ които распрѣснѣват  
 трапѣфел по пѣтът на животѣт ни; тѣ съ които  
 стѣгат добротѣитѣ грѣски на любов-та ни, и под  
 скромната покривка на драголюбност питаятъ със све-  
 щенна рѣка бесмртнѣитѣ цвѣт на благороднѣитѣ чув-  
 ствѣванѣя.

Жена, любовница, дѣвойка, съпруга или ступанка,  
 сестра, майка сѣ думи в-които чѣловѣческото сър-  
 це заключва сичко що може на този свѣтъ да бѣде  
 за него свещенно, чисто, неприкѣсновенно, вѣсхи-  
 тително, и насладително.

Случава ся често щото в-единчката само сълза  
 на една жена ся намѣрва чест-та на един мѣж, а  
 по нѣкога и чест-та на един цѣл народ.

Прочитами в-един Вѣстник:

Сега на послѣднѣо врѣме ся намѣри убит в-о-  
 даята си един чѣлѣк; до него намѣриха слѣдующето  
 четвѣростѣише.

“Какво по-леко от вѣтѣртѣ? — Перото.

Какво по-леко от перото? — Прахѣт.

Какво по-леко от прахѣт? — На жената умѣт.

Какво по-леко от умѣт на жената? — Нищо.”

Горкиѣт убил ся самси защото неможил да намѣ-  
 ри нѣщо по-леко от умѣт на женита!

(Види ся че и неговѣт умѣ не е бил твѣрдѣ от  
 тежкѣтѣ.)

## ЧАСТНИ СЦѢНИ.

(Един самси от кавенето)

— Да. . . . ., изиграха ма, зѣха ми паритѣ до  
 пара; утрѣ нѣма с-какво да купя мѣсо, пак то за-  
 говезни; чакай ти да дръпна довечѣра едно добро  
 дърво на жената, тя ще намѣри утрѣ с-какво да  
 заговѣвами.

(Една сама трѣгва на баня)

— Да му не е коли такѣв мѣж, пука, плюска да  
 пие, пак за мен да ида на баня пари нѣма; от мех-  
 ната не излязва сѣкѣй ден ся нарязва, пак аз да  
 не ходя на баня, стрѣла ще го устрѣли.

Цариград в-Печатницѣтъ на А. Минасова  
 у Вѣзир-Хан.

Редакторѣ и издатѣлѣ: П. Р. Славѣйковѣ.

Притежатель: Из. С. Дочковѣ.